

התקווה, כפיים: על התערוכה "חומת מחמדינו"

רעות ברנע 08:00

במרכז התערוכה "חומת מחמדינו" במרכז לאמנות עכשווית ברמלה מוצגת עבודת וידיאו־אנימציה של אליהו אריק בוקובזה בשם "תקווה": להקת גברים מנגנת את ההמנון הלאומי בעיבוד שונה מזה שאנחנו מכירים, ובשלב מסוים מגיחה גם רקדנית בטן ומתחילה לפזז.

בוקובזה (56), שמציג כאן במקביל לאמנית מאיה סמירה, הוא אמן פעיל זה שני עשורים, אחרי לימודים ועבודה של שנים בתחום הרוקחות. לציריו חזות קישוטית, צבעונית ונאיבית, עם דמויות שקל לחבב ועיסוק במוצאו הצרפתי־תוניסאי.

קראו עוד בכלכליסט:

- מתחת לאף: אלפי ישראלים התמכרו לליקוט פטריות
- נשף המסכות של מיכל חלבין
- האמנית יעל ברתנא: "צה"ל צריך לקבור את נשקו"

מתוך "תקווה". "אני עוסק בסמלים לאומיים, הם נוגעים לקונפליקטים בחיינו: צילום: רן ארדה

"העבודה התחילה בקובץ מוזיקלי שמצאתי בספרייה הלאומית", מספר בוקובזה, "עיבוד בסגנון מזרחי עם תזמורת לתקווה, שעשה ב-1932 מסייה כהן, פייטן תוניסאי. זה התלבש לי בדיוק על כל הנושאים שאני עוסק בהם. התגובה הגופנית, כמו הריקוד של רקדנית הבטן, נתפסת כמשהו פסול, אבל זו לא הכוונה במקור. יש אצלנו איזה ביזוי של קוד שאצל המזרחים מובן בצורה אחרת: אין פסול בהתלהבות גופנית או מחיאת כפיים. כך, למשל, גם ה'כפיים' של מירי רגב ספגו תגובות מאוד מזלזלות. אני לא בא לסנגר על מירי רגב, אבל הנושא סביב זה מעניין אותי. אני לא רציתי להתערב בפסקול המקורי אז לא הכנסתי סאונד של כפיים לעבודה, אבל זה הרעיון שאני מנסה לפתח: האם אפשר למחוא כפיים מול התקווה?"

אבל כל העיסוק שלך החל מחוק ההמנון, מה כתוב בו?

"על פי חוק ההמנון מ-2004, אסור לשנות את המילים, אבל לגבי הלחן והעיבוד, או כללי ההתנהגות הוא לא קובע כלום. זה אחד הסמלים הלאומיים ובעבודה שלי אני עוסק לא פעם בסמלים לאומיים, כי זה המקום בו אני נמצא, הקונפליקטים בחברה שבה אני חי: אני פציפיסט בחברה מיליטריסטית וגיי בחברה הטרוסקסואלית, ויש יותר מדבר אחד שגורם לי לתהות איך אני ממקם את עצמי במערך הזה, שברור שהסמלים הם חלק ניכר ממנו. היו אנשים שצפו בעבודה לפני התערוכה ושאלו אם אני לא חושש שיאשימו אותי בביזוי ההמנון. ניסיתי להסביר להם שהעיסוק שלי הוא רציני ואין לי שום מטרה לבזות".

כדי ליצור את העבודה הזאת הלכת ללמוד אנימציה.

"הלכתי ללמוד טכנולוגיה שבאמצעותה אוכל להזיז את הציורים שלי. בציורים שלי תמיד היה עניין של תנועה ושל מוזיקה, זה תמיד היה נוכח בדימויים של זמרות או רקדניות אבל זה תמיד נשאר קפוא. בשלוש שנים האחרונות אני חוגג את המדיום החדש. המחשבה היא איך אני רותם אותה כדי לדבר על הנושאים שמעסיקים אותי".

קבלו ניזולטר יומי המסכם את חדשות היום ישירות למייל שלכם. [לחצו להרשמה](#)